

BERTÓK LÁSZLÓ

Nem a kör, hogy mi volt, mi lesz

Nem a kör, hogy mi volt, mi lesz,
csak a benne, s ahogy lehet.
Egy fűszálat keresztbe tesz,
s nézi a hangyát, merre megy.

Nem az idő, csak látja, hogy
megtorpan, majd szalad tovább.
Mintha, mint aki sose fog,
s nincsen út, csak a percen át.

Nem a múlik, s hogy ott hagyom,
s az ahol, s hogy csupán szöveg.
Csak a hangya után a nyom
s a fűszál, ahogy megremeg.

Nem a szenvedély, nem az indulat

Nem a szenvedély, nem az indulat,
csak mert elfogytak benned a szavak,
s a túlfolyó, a sose végleges
szájából kicsusszan, hogy sem az, sem ez.

S fülelsz, mint akit hallgat valaki,
hogy akkor mit kell mért választani,
hová a nincsből a biztos irány,
ha minden minden, csak a semmi hány?

S indulsz, mert menni, s annyi munka van,
tördeled, fested, bütykölöd hogyan,
alul sírt ásol, föléje eget,
középen meghalsz, de nincs fejelet.